

Arnhem, 14 april 2024

Lieve Goede Daad,

De Ramadan liep ten einde in het feest van het breken van het vasten en ik vroeg me af: tot wanneer wens je elkaar Eid Mubarak?

Gelukkig nieuwjaar mag tot Driekoningen, maar is er bij *Eid-al-fitr* ook zo'n houdbaarheidsdatum?

Het is vandaag de Dag van de Goede Daad. Dus tot vandaag misschien?

Het is eindelijk warm. Na weken bewatering zorgde de zon voor een explosie van teer groen. De kinderen stoepkrijtten een hinkelbaan die tot honderd-en-een ging, je kreeg er tegelharde kuiten van, tot de regen alle kleur wegspoelde.

Alles voor niks, schreeuwden mijn kinderen.

Ik vertelde ze over de Tibetaanse mandala's, gedetailleerde kunstwerken waar boeddhistische monniken zandkorrel voor zandkorrel soms wekenlang aan werken, om na voltooiing de mandala met stromend water te vernietigen, als symbool van de voorbijgaande aard der dingen.

Het maakte de frustratie er niet minder om.

Daarna zag ik de liefdevolle voorstelling PEREC van de Poezieboys, een poging tot bewondering van het 'onder'gewone, de vaak over het hoofd geziene tegenhanger van het 'buiten'gewone.

Ik hou van dat ondergewone. Zo maak ik al jaren elke dag een foto van een vloer; mijn kleine eerbetoon aan de schoonheid van waar we meestal aan voorbij lopen, terwijl de grond onder onze voeten toch een fundament van het bestaan is.

De vloer als het ondergewone en mijn foto het oog dat daarop valt.

Of misschien zit het dieper, maak ik foto's van het ongeziene omdat ik me zelf vaak over-het-hoofd-gezien meende; tot mijn zestiende was ik erg klein voor mijn leeftijd en zelfs na mijn late groeispurt droeg ik dat gevoel nog lang met me mee - soms denk ik mezelf nog steeds kleiner dan mijn lijf.

Uiteindelijk gaat het erom gezien te worden.

Dus we blijven hinkelbanen krijten tegen alle regen in, elke dag maak ik een nieuwe foto van de vloer en ik blijf proberen iets groter dan mezelf te groeien.

Ik wens iedereen een prettige Dag van de Goede Daad. En als het nog mag: Eid Mubarak.